

BRATISLAVSKÉ BOSÉ TANGO

Ronald Strehár

BRATISLAVSKÉ BOSÉ TANGO

a iné príbehy z hlavného mesta

Autor: Ronald Strehár

Rok vydania: 2025

Fotografia na obálke: Ronald Strehár

Ilustrácie: Ronald Strehár

Prvé vydanie, vyšlo ako elektronická publikácia

Copyright © Ronald Strehár, 2025

ISBN (PDF): 978-80-570-7316-1

Poviedkový román v štýle magického realizmu.

*Devätnásť príbehov veterána francúzskej
cudzineckej légie, prežitých počas svojich letmých
návratov do Bratislavy, tohto uponáhľaného, ale
zároveň romantického mesta, kde si každý dokáže
nájsť svoj útulný kút, spriaznenú dušu, hrejivú hrud'
i milujúce srdce.*

Venované... Tebe...

Obsah

Piráť z Karibiku	5
Zlatokopka s dušou	10
Tajomný vysielateľ	16
Panička s víťazným tiketom.....	28
Kuriér z autobusu	33
Most Chucka Norrisa – skutočné pozadie jednej ankety.....	39
Fantóm opery alebo Doobedie s Annou Netrebko	46
Dlhá noc.....	56
Noc so slečnou v múzeu alebo Konečne nedeľa... ..	66
Čakanie na Putina	77
Voniate mi po afére.....	87
Piaty element.....	92
Bratislavské bosé tango	96
Snová jazda petržalskou električkou	102
Revolucionárka zo showroomu	110
Nočná návšteva na Úrade vlády	116
Výťah na Mesiac alebo Nehovor mi Mačička!	124
Agent s teplou vodou alebo Škoda lásky	138
Mušketier z linky 31	146

Pirát z Karibiku

Vzduch je čistý, letím nazad do Bratislavy!...

Na desať týždňov som pre istotu zmizol z Európy. Lebo v Paríži som fakt nevedel, kto ma to sledoval a čo majú za lubom. Vtedy v marci som ale musel reagovať rýchlo, lebo proti tým ľuďom nemáte šancu, ak vás samých nechráni ešte silnejšia tajná služba. Tak som radšej zmizol za horizont, do južného Karibiku, kde som kedysi strávil s prestávkami päť dobrodružných rokov. Akurát včas, lebo v Kourou vo Francúzskej Guyane sa práve teraz, začiatkom mája celé mesto pripravovalo na *KERMESSE*, každoročnú oslavu vysviacky miestneho kostola a zároveň najväčšiu slávnosť našej vojenskej základne.

Lebo tradície sú tmelom cudzineckej légie, spájajúc našu komunitu a vytvárajúc tak nezrušiteľné bratstvo a jednotu. Francúzi sú už takí, nesmierne hrdí na svoju minulosť, síce plnú

koloniálnej dobyvačnosti a revolúcií, počas ktorých sa kotúľali hlavy po tisícoch ako melóny na trhu, ale tam sa žiadne WOKE hnutie našťastie nikdy neuchytilo. Tak prečo sa hanbiť za ovládnutie polovice sveta? A za svoju silnú armádu, ktorej Paríž vďačil za všetko to bohatstvo, ktoré po stáročia putovalo z kolónií do pokladnice francúzskych kráľov. Veď za čo bol postavený Versailles, či zámky na Loire? Čím financoval Napoleon svoju armádu? Čo by ste obdivovali v Louvri či v d'Orsay?

Miss Képi blanc

Ani tohtoročný *Kermesse* nesklamal. Ospalé mestečko Kourou pripomínalo jarmok, dožinky a prvomájový sprievod v jednom (no veď to aj bolo 1. mája...). A ako veterán som si to užil dosýta. Po slávnostnej omši na námestí nasledovala vojenská prehliadka

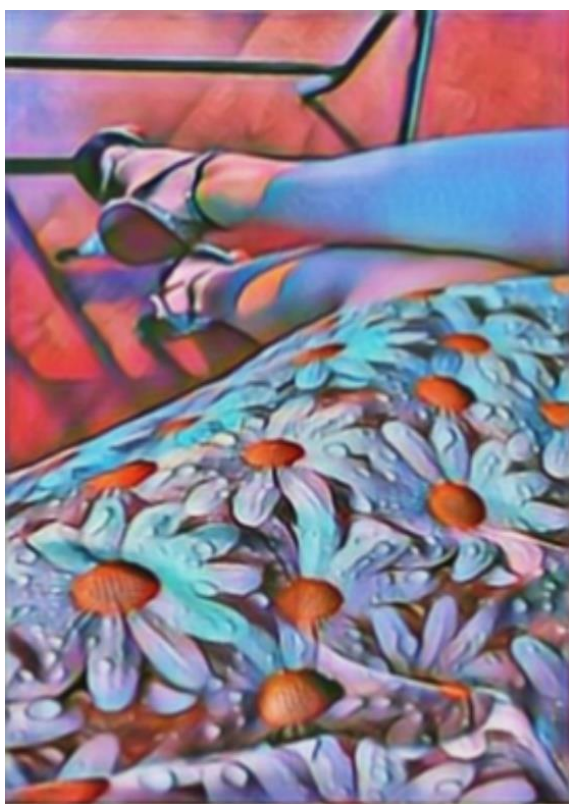
nášho 3. regimentu a regionálnej domobrany, športové hry pre miestne deti v areáli kasární, stánky s občerstvením zadarmo, kolotoče, živá hudba (všetko to platí francúzska armáda), tradičné odovzdávanie medailí a povyšovanie do hodností, úchvatný večerný armádny fakľový pochod za zvukov bubeníkov a vrcholný bod programu – tanečná zábava s voľbou *Miss Képi blanc*.

Tie súťažiace missky sú dcéry vysokých dôstojníkov, ktorí tu žijú i s rodinami. A nudiace sa slečny využijú každú príležitosť, aby sa predviedli v sexi šatičkách, lebo tu vo Francúzskej Guyane je inak docela nuda, každý deň je tu rovnaký a keby z neďalekého

vesmírneho strediska občas neodštartovala raketa Ariane 6, tak by tu zdochol pes. Ale o tom som vám už kedysi dávno [písal](#).

Ale dôstojnícke dcéry si zábavu vždy nájdu, lebo toľko vytrénovaných, svalnatých a po dobrodružstve túžiacich chalanov by nenašli ani v olympijskej dedine počas olympiády. Tých sú plné miestne discobary, kam sa odjakživa z kasární chodilo vypustiť paru a romanticky tiché večerné pláže s vyhriatym pieskom a hustou vegetáciou, poskytujúcou párikom intimitu na horizontálny inženieering. Ani vydávať sa naše slečny nemusia... veď i ten názov pláže je veľavravný...

Tak, ako každý rok, i tentoraz som tu stretol svojich starých kamarátov, nenápadných, šľachovitých veteránov, ktorí sa sem raz ročne zlietajú z celého sveta ako bociany, aby sme si pripomenuli tie naše staré časy za úradovania prezidenta Jacqua Chiraca.

Počas slávnostného obeda v našom dôstojníckom salóniku sa dcéra zástupcu veliteľa regimentu, *Mademoiselle Susanne*, sediac so svojimi rodičmi a prefektom mesta, tajne načiahla s mobilom pod stôl a poslala mi svoju fotku s poznámkou, čo dnes večer môžem mať...

... tak som si konečne povedal, že dozrel čas na odchod z tohto „raja“. Neskončilo by to totiž dobre, zapliesť sa s dcérou dôstojníka, ktorého menom tu domorodci strašia svoje deti...

Takže mať dnes večer vypnutý mobil a zamknuté dvere na izbe je perspektívne najlepšia voľba. Pre istotu, lebo mať opletačky kvôli nejakej lepšej sukni ešte aj tu v Kourou, to veru nepotrebujem.

Smer Panama...

A tak ma po mesiaci emočne vypätého spomienkového pobytu v Kourou čakal na druhý deň odlet z Cayenne do Panama City, kde som si chcel pred návratom do Bratislavy na celý jeden týždeň od všetkého oddýchnuť, dávajúc si sakra pozor, aby som v Panama City nestretol svoju dávnu známosť, manažérku offshorovej firmy Luciu, lebo o ďalší prúser nestojím. Stačil mi ten so slovenskou ministerkou hospodárstva v Paríži...

Bod pre Rémiho Gaillarda

Na letisku v Cayenne (mimochodom, to opulentné Porsche je pomenované práve podľa tohto mesta) som v odletovej hale stretol známeho francúzskeho exota Rémiho Gaillarda, toho svetoznámeho televízneho komika, ktorý si robí srandu zo všetkého a z každého.

Čakajúc na svoje lietadlo do Panamy sme sa spolu dobre bavili až kým nezahlásili môj let.

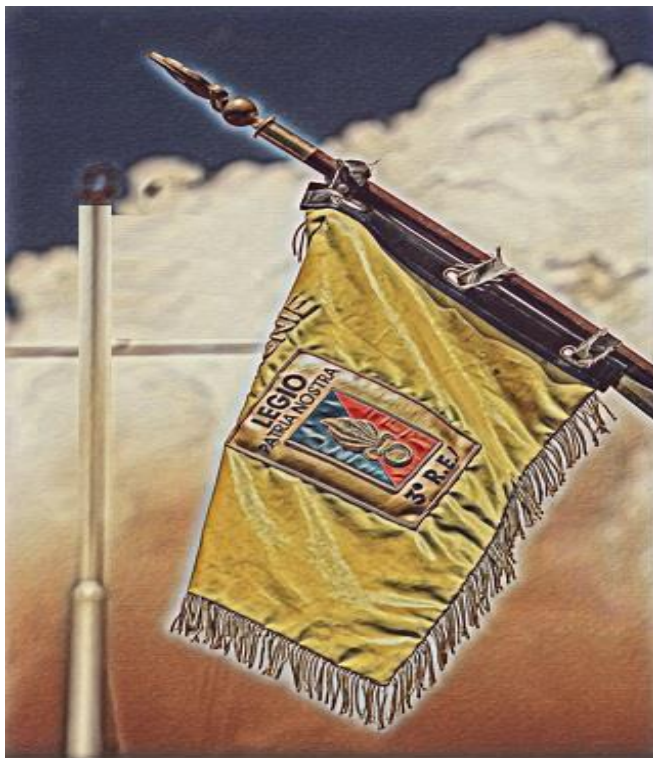
Rémi nastavuje zrkadlo všetkým tým nudným ľuďom, plávajúcim životom po prúde. On však svoje posolstvá necháva tak nejak na polceste, iba ako zábavu. Na vážne veci bude čas neskôr. Napríklad pri nebeskej bráne, kde si to už bol pozrieť.

Pred rokom v máji totiž práve tu na miestnom letisku dostal infarkt, ale to ho neodradilo, aby sa tento rok opäť netrepal do Karibiku. A bol sa pozrieť i na náš Kermesse, za čo má u mňa bod navyše.

Inak, v civile je normálny. Asi to bude tým infarktom... videl tunel, možno i Svätého Petra pri nebeskej bráne.

Je čas pozrieť sa na Slovensko.

- *Vzduch je čistý, letím nazad do Bratislavy!...*

Zlatokopka s dušou

Si pripravená iba na vážne veci. Na chytanie svadobných kytíc, počítanie cyklu, výber prstienkov a svadobných oznámení a pre istotu hneď i kočíka a autosedačky...

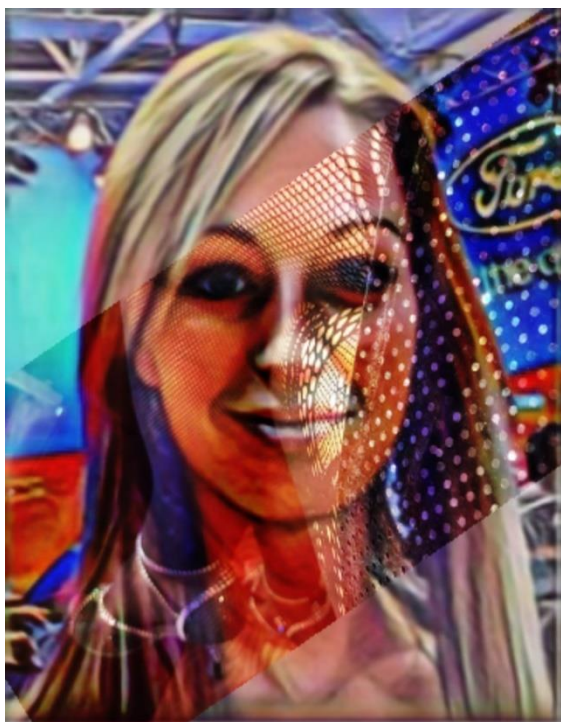

Ten relaxačný týždeň v Panama City som využil na to, aby som pochopil, že každá aféra trvá maximálne týždeň, kým ju neprekryje iná, účinnejšia. Trumpove ťaženie proti Európe, Gaza, Irán, Čína (tá zaberá stále rovnako dobre), takže nejaká slovenská spravodajská hra v Paríži, na to si nepamätá už ani samotná krásna pani ministerka hospodárstva, kvôli ktorej som zmizol až sem za horizont.

V Panama City som si skvele oddýchol. Dospal som tie divoké guyanské noci a polihujúc pri hotelovom bazéne hotela Hilton s výhľadom na záliv som sa celý týždeň rozhodoval, či si kúpim lodný lístok na nejakú z desiatok obrovských zaoceánskych lodí, križujúcich Karibik a odplávam do Miami, ale keď som videl tie nekonečné húfy amerických dôchodcov, vystupujúcich

v panamskom prístave po týždennej plavbe po karibských ostrovoch, prešla ma chuť.

I keď plavba cez neďaleko ústiaci panamský prieplav by bola zážitkom sama o sebe, pri pomyslení na celý týždeň strávený so stovkami dôchodcov na lodi, z ktorej niet úniku, okrem pár poldenných výletov do uličiek karibských prístavov na Jamajke, Dominikánskej republike či na Kube... za tie cigary mi to nestojí. Ten týždeň radšej strávim v hoteli, úspešne sa zatajujúc pred svojom miestnou kamarátkou, Slovenkou Luciou, ktorá tu robí skvelú kariéru v jednej vychytenej advokátskej kancelárii ako konateľka offshorových firiem v tomto daňovom raji, spravujúc účty svojich bohatých, zväčša slovenských a českých klientov.

Lucia to vyhrala i v súkromí. Za priateľa má postaršieho, ženatého generálneho riaditeľa jednej miestnej banky, známej z Panama Papers. Býva v priestrannom dome vo vychytenej prímorskej štvrti Costa Bella, hneď vedľa známeho golfového ihriska pre miestnu elitu, kam si kedysi chodil s obľubou zapinkať i bývalý prezident Manuel Noriega.

Radšej sedieť smutná v mercedese, než vysmiata v autobuse...

Jej „sugar daddy“ už síce znateľne stráca výkon, nie však rozum, ani bohatstvo a to je predsa rozhodujúce. A na zvýšenie výkonu „motora“ predsa existujú aditíva. Vždy lepšie než zbalit' vyšlachovaného a vždy usmiateho vodiča autobusu, zvažajúceho mladých, energiou sršiacich robotníkov s oceľovými

svalmi z chudobnej štvrte Samaria v kopcoch nad mestom na stavbu mrakodrapov do bohatého centra mesta na pobreží zálivu (*tých makačov by sme brali i do regimentu, len keby to žiaľ neboli všetko úplní analfabeti a dokázali by sa naučiť aspoň základné povely vo francúzštine*).

So žoviálnym vodičom autobusu by to ale nebola žiadna výhra. To mohla ostať na Slovensku. A tak, ako vcelku logicky vraví jedna slovenská krásavica: „*Radšej sedieť smutná v mercedese, než vysmiata v autobuse*“.

Zlatokopka...

Ale až tak smutná nie je. Našla svoj zlatý poklad v podobe svojho bohatého milenca a lukratívnej a skvele platenej práce, ktorá je síce na hrane, ale taký je už svet tých skutočne veľkých peňazí.

Veď i tí pôvodní zlatokopi boli v podstate vytrvalými hľadačmi šťastia v podobe trblietavých nugetov, v pote tváre vydolovanými z útrov zeme či z riečneho dna. Ak ich nenašli oni, tak niekto iní určite. Napokon, veď nič zlé nerobili. Len si brali to, čo niekde voľne ležalo bez pána. Tak neber...

Odhodlanie zatajovať sa pred Luciou mi vydržalo iba dva dni. Potom som jej zavolať a opäť bolo všetko po starom. No a čo... veď i kurz jogy si treba raz za čas zopakovať. Aspoň nám ten týždeň prešiel veľmi rýchlo.

Tak sbohem a šáteček, Karibik...

Posunujúc si spánkový rytmus každú noc o hodinu na stredoeurópsky čas (za výdatnej asistencie Lucie) som sa úspešne vyhol pásmovej chorobe, ktorá by ma naisto čakala po prúde na Slovensko. S Luciou sme si povedali všetko, čo sme chceli, podozvedal som sa od nej rôzne pikošky o známych

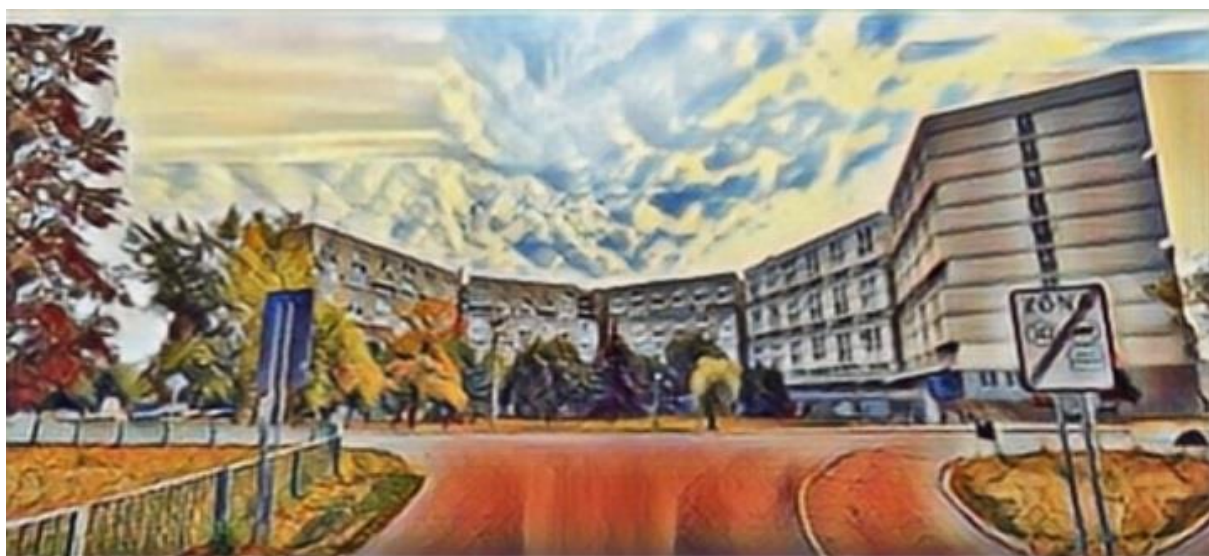
ľuďoch, o ktorých nevedia ani v Panama Papers a celkovo to bol príjemne strávený týždeň.

Tak sbohem a šáteček, Karibik...

Krásavica od pása hore...

S medzipristátím v Amsterdame som v piatok poobede konečne doletel do Viedne, odkiaľ to už bola iba hodinka do našej *Krásavice na Dunaji*. No... do krásavice... leda tak od pása hore. Lebo Bratislava nie je iba Eurovea, Aupark, Bory Mall, Riverpark, či v noci mŕtvy kancelársky downtown plný potemnených kancelárií a na kšeft poskupovaných luxusných bytov v prázdnych mrakodrapoch, kde v noci svieti ledva každé desiate okno.

Lebo Bratislava je i Vrakuňa, Žabí Majer, Vlčie hrdlo... a tam to naopak žije až do rána, ako v Riu de Janeiro. Ale dobre, videl som horšie getá... Čo by za takéto bývanie dali v Južnej Amerike. Pre väčšinu Juhoameričanov by to bol nebetyčný luxus. Veď všetko na periférii je. Nič tam nikomu nepadá na hlavu, funguje elektrika, voda, plyn, MHDčka. Tak načo si sťažovať?

Piatoček...

Tri po sebe idúce letiskové autobusy z Viedne do Bratislavy boli beznádejne vybukované (taký bežný piatoček...), tak som to nakoniec po jeden a pol hodine vzdal a objednal si letiskový taxík.

– *Na polovicu...* povedala mi mladá slečna, ktorá sa so mnou viezla, lebo tiež bola podobný prípad ako ja, nemajúc dopredu kúpený lístok na piatkový exodus. Cestujúc zo služobnej cesty s dvomi veľkými kuframi... nechápem čo v nich má... spútaných milencov, pašované papagáje, či iba desať plaviek a dvadsať párov topánok?

Zobral som ju do taxíku, mali sme totiž rovnakú cieľovú destináciu. A musím objektívne povedať, je to neskutočne krásna žena. Ak by nebola pekná, tak by som ju vzal tiež... to iste...

Pomaly sa vlečieme po diaľnici v poobednej zápche, lebo na hraniciach ešte stále striekajú podvozky proti slintačke a krívačke. Tak len tak bezcieľne vedľa seba sedíme v žltom klimatizovanom Tourane.

– *V poriadku, pôjdeme na polovicu. I účtenku od taxíka Vám nechám, na plnú sumu, lebo ju isto potrebujete doložiť k vyúčtovaniu služobnej cesty. Mne ten papier nie je na nič. A ešte na tom i zarobíte, v práci Vám v pokladni vyplatia plnú sumu za taxík ...* vravím jej s prehľadom kreatívneho účtovníka. No veď som pricestoval z daňového raja...

Nás na „služobky“ vozievali vojenské špeciály. A nevyúčtovali sme si žiadne cestovné náhrady. Ani správy zo služobiek sme nerobili. Iba tie samotné účty sme si vybavovali so zlými ľuďmi, ktorých sme chodili po celom svete navštevovať... najradšej

o štyroch ráno, keď ešte spali u táborových ohňov kdesi v džungli, na púšti či v hojdacích sieťach na svojich lodiach.

Východniarky sa vedia o seba postarať aj v pekle...

Úradníčka Katka je jemná brunetka s tajomne hlbokými hnedými očami. Vyslali ju na služobnú cestu na konferenciu kamsi do paže, do Kirgizska. Bola tam samá, *samičká*... medzi samými Aziatmi. Ale východniarky sa vedia o seba postarať aj v pekle. I ho preorganizovať podľa seba.

Verím jej, že nič nebolo... a nemyslím tým, že tam kdesi uprostred vyprahnutej Ázie skapal pes. Je to totiž už na prvý pohľad čistá duša, žiadne dievča na zábavu. Je pripravená iba na vážne veci. Na chytanie svadobných kytíc, počítanie cyklu, výber prstienkov a svadobných oznámení a pre istotu hneď i kočiaka a autosedačky... *Škoda že nemám o dvadsať rokov menej, lebo ak by som mal s niekým zakotviť, tak s tebou...*

Taká si s pokorou užíva i úmornú cestu autobusom MHD. Ona má inak nastavené priority, než zlatokopky. Hoci pri svojej neskonalej kráse, keby luskla prstami, sediac v sexi šatičkách a šteklikoch niekde v kaviarni v Euroveji, tak sa do týždňa vozí v novom ML-kovom mercedese, s Vuittonkou položenou na sedadle spolujazdca. Ale život je i o dobrej výchove a prioritách. A Katka ich má nastavené správne.

S ňou ja veru nemám žiadne plány... na hranie sú iné ženy. Takže som jej po príchode na bratislavskú perifériu ešte pomohol vyvliecť tie dva ťažké kufre až do predsiene jej skromne zariadeného bytu (*výtah opäť nechodí, tak zdolať zopár poschodí...*) a po ponúknutej kávičke sme sa rozlúčili. Ved' čo aj iného...

Mňa tu čakajú iné zážitky. A to som ešte netušil, že pani ministerka na mňa vôbec nezabudla. Ale o tom nabudúce...